

MEGHALT CSEH SÁNDOR

(1949 – 2013)

Másfél esztendeje jó okunk volt az öröme, amikor az alábbi regény közlését elindítva íróat avathattunk. Higgyék el nekem, csöppet sem túlzok, s nem is a kegyelet mondatja velem a dicsérő szavakat.

Cseh Sándor író volt, aki kétkezi munkásember létére a tollal legjobb tudása szerint dolgozott. Befejezett művet hagyott ránk, amelyet túlon túl egyszerű lenne a népi önéletírás műfajába sorolni. Ne tegyünk. Az *Akácfa* alatt tudatosan komponált, művészi értékű életregény. Szerzője született, ösztönös alkotóként megsejtette, hogy gyermekkorának eseményeit csakis a faluközösség mindennapjaiba ágyazottan érdemes életre kelteni. Olvasmányos, élvezetes nyelven megelevenített történeteit aprólékos részletességgel, hallatlan precizitással és hitelességgel hozta világra.

Felnőtt szereplői egymástól elkülönülő és egymással szembenálló jellemek, mind magukon viselik a szerző nagyszerű emberismeretét és közvetítik egészséges népi humorát. Párbeszédei természetesekek, elevenek, szinte magunk előtt látjuk a folyton foglalatoskodó, pajkos gyermekarcokat, s ezt az egészséges derűt nem oszthatja szét a háttérben komiszkodó történelem sem. Érezzük azért, hogy az 50-60-as évek kibeszélhetetlen, aggasztó belpolitikai ellentétei a Beregvidék lakosaira is nyomasztólag hatnak, de kiérződik az írásból az is, hogy e földön nem teljesen ismeretlen az idegen elnyomás. Nem is veszik a szereplők túlzottan lelkükre, hisz propagandának, kutyának egy a dolga.

Kedves Sándor! Hirtelen haláloed előtt pár nappal megbeszéltük, hogy munkád, miután lapunkban minden részletét közöltük, meg fog jelenni könyvalakban is. Ezt ismételtlen megígérem. Nyugodj békében a beregszászi földben, és álmodd tovább a hajdani soraljai történetet.

VÁRI FÁBIÁN LÁSZLÓ,
a szerkesztőbizottság elnöke